

anstaltninger for ganske ude af Stand til paa fyldestgørende Maade at modvirke den i Øjeblikket herskende Erhvervskrise, men at man dog ikke har villet undlade at medvirke til Gennemførelse af visse af Forslagets Bestemmelser, naar der ikke har foreligget principielle Grunde til at modsætte sig dem, og naar disse efter Mindretallets Opfattelse har indeholdt Momenter, der blot i mindste Grad kunde antages at have en gavnlig Virkning paa Erhvervsforholdene.

Lovforslagets Hovedmiddel til Bekæmpelse af den industrielle Erhvervskrise — direkte Tilskud — maa efter Mindretallets Opfattelse anses for ganske forfejlet. Man har denne Gang lige saa lidt som sidst, da Folketinget behandlede Spørgsmaalet om direkte Tilskud til Industrien (se Betænkning, afgiven af Folketingets Udvalg den 28. Januar 1926), kunnet indse, hvorledes det skulde være muligt i Praksis at anvende en Tilskuds-Ordning som den i Lovforslagets § 6 omhandlede uden blot at gøre ondt værre gennem en skæbnessvanger Forrykkelse af bestaaende Konkurrencevilkaar. Overfor enkelte Virksomheder kan Tilskuds-Ordningen ikke anvendes, uden at man herved risikerer at give daarligt stillede Virksomheder Tilskud til at udkonkurrere endnu sunde Virksomheder, og vil man, saaledes som Lovforslaget antyder det, søge at undgaa denne Kalamitet ved at anvende Ordningen generelt, vil dette omvendt sige, at man yder Tilskud baade til dem, der i og for sig kunde trænge til Hjælp, og til dem, der ikke gør det. I begge Tilfælde vil Uretfærdighed blive Følgen og de i Forvejen tilstrækkelig vanskelige Konkurrencevilkaar indenfor vor Industri blive forrykket end yderligere til Skade for vort Erhvervslivs endelige Sanering, medens Systemets Evne til at formindske den samlede Arbejdsløshed vil være minimal. Hertil kommer sidst, men ikke mindst, at en generel Anvendelse af Tilskuds-Systemet vilde sluge saadanne Summer, at alene finansielle Hensyn maatte forbyde dets Anvendelse, selv om alt andet skulde tale til Fordel herfor.

I samme Grad, som Krisesituationen er skærpet siden forrige Vinter, maa Mindretallet følgelig beklage, at Regeringen efter Aars Overvejelser ikke har haft andet at sætte ind som Hovedmiddel mod den industrielle Arbejdsløshed end en Genoptagelse af det allerede en Gang afviste Tilskuds-Forslag. Samtidig maa man udtrykke sin Forbavselse over, at Resultaterne af de specielt med Industrikrisen for Øje nedsatte Kommissioner, saaledes Erhvervsministeriets Industriudvalg, overhovedet ikke synes at være taget i Betragtning ved Lovforslagets Udarbejdelse, lige saa lidt som man har kunnet finde Antydning af de i forrige Samling bebudede andre Foranstaltninger, der skulde fremgaa af Forhandlingerne i det nedsatte Kriseværns-Udvalg. Det er saa langt fra, at der har foreligget nye Oplysninger, der har kunnet ændre Mindretallets Syn paa Tilskuds-Ordningen, at Forholdenes Udvikling tværtimod maa pege afgjort bort fra Tanken om direkte Tilskud og over paa en Fortsættelse af den under Regeringen Neergaard med saa gode Resultater paabegyndte Lovgivning om midlertidige, begrænsede Krisetoldsatser.

Mindretallet afviser derfor kategorisk Forslaget i § 6 om Tilskud til Industrien og kan saa meget mere gøre det, som der altid af det Parti, Mindretallet repræsenterer, har været givet Anvisning paa andre Midler — Midler, der har fundet Anvendelse Verden over — til at skabe midlertidigt Kriseværn for nødstedte Industrier. Fra Industriens Side er Krisetold altid blevet fremhævet som det simpleste og internationalt mest anerkendte Middel, og i saa Henseende er man blevet bestyrket ved de Udtalelser, der er kommet frem baade fra officiel Side i Industrien (se Industriraadets Henvendelse til Udvalget, Bilag IV og V) og fra de enkelte Brancher, der er særlig ramt af Krisen, og hvis Arbejdsgivere og Arbejdere i Forening har fremsat Krav om Krisetold eller Importregulering (se Henvendelsen fra Tekstilindustrien og Skotøjsindustrien, Bilag VII og XII). De sidstnævnte Industrier